

Mehdi Doğan Sayan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

8.9.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mehdi Doğan Sayan (1983)

Mehdi Doğan SAYAN, 17 Eylül 1983 yılında Ağrı'nın Tutak ilçesinde doğdu. Okul hayatına beş sınıfın tek bir odada ve bir arada ders gördüğü Yk. Kargalık Köy okulunda başladı. Daha sonra sırasıyla Tutak Yatılı İlköğretim Bölge Okulu, Gazi İlköğretim Okulu, Tutak Çok Programlı Lisesi, İstanbul İhsan Mermerci Lisesi ve Ağrı Naci Gökçe Lisesi'nde öğrenim gördü ve hala Kahramanmaraş Sütçü imam Üniversitesi İktisâdi ve İdarî Bölümler Fakültesi Düziçi Meslek Yüksekokulu'nda İşletme bölümünü okumakta. Şiire küçük yaşta ilgi duymaya başlayan şair okul yıllarında girdiği çeşitli yarışmalarda birçok birincilik kazandı. İlk kitabı olan 'İpotekli Şiirlerin Şairi' yaklaşık altı yıllık bir çalışmanın eseri ve şairimizin edebiyat dünyasına ilk adımı.

Eserleri:

İpotekli Şiirlerin Şairi... (şiir kitabı)

...Mazsın

Ağrı karlarında üşüdü bu yürek.
Isıtamazsın.
Tutak yağmurlarında ıslandı bu yürek.
Kurutamazsın.
Zozo şılanlarıyla büyüdü bu yürek.
Kanatamazsın.
Bazen anlayamaz,
bazen de anlatamazsın.

TUTAK

Mehdi Doğan Sayan

Biliyor musun?

`Bir şarkısın sen ömür boyu sürecek...'
ama
hiç kimse bir daha benim gibi seslendiremeyecek.

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Bir İnci Çiçeğine

Belki de sen hiç hak etmediğin halde,
sana bu kendini bilmez dizeleri dizdiğinden,
utaniyor kaleminden.

Bir tokalaşma katili ellerine,
ulaşamayacaklarını bile bile,
yinede bin yıllık bir hasretle uzandıkları için delicesine,
utaniyor ellerinden.

Yaşama dair baktığı bütün yüz cephelerinde,
hep kendini görmeyenleri gördüğünden
ve bu kadar yaşanmamışlıklar dururken,
yaşamı hep simsiyah bir gözle seyretmeyi seçtiğinden,
utaniyor gözlerinden.

Bunları okurken alaycı bir tavırla gülümseyeceğini
ve hatta bir savaşı daha kazanmanın verdiği hazla,
yaşamı daha çok seveceğini bildiğinden
ve bunu bildiği halde amansızca yazmaya devam ettiğinden,
utaniyor şiirinden.

Oysa sen bilmezsin inci çiçeği

Çok uzaklardan,
elinde kalem,
kalemde sen,
bir şair göç etmiş vatansız düşlerine,
adı konulmamış bir ülkeden.
Bir şiir yazmış gülen gözlerinin,
ağlayan bebeklerine,
harfleri tel örgülere takılmış, en mülteci kelimelerden...
Bir ölüm istiyor senden,
unutulmaz bir ölüm.
Hem de senin ellerinden
ve bunu istediği için,
utaniyor kendinden.

Oysa sen tanımazsın inci çiçeği

O şairi iyi tanırım ben,
sana bir parça bırakıp gidecek,
bütün yaşanmamışlıkları barındıran yüreğinden,
hiçbir şey demeden
ve senden hiçbir şey istemeden...

O şairi iyi tanırım,
o hep kendine yenilen;
çünkü o hep kendine yenilen şairim ben.

DÜZİÇİ__ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Düşünce

Küçük bir tepeyi bile aşamazsın,
yüce dağlara boyun eğdiren güzelliğin
gözden düşünce...

Buz tutar elin, ayağın,
olduğun yerde donup kalırsın,
bütün yaşanmamışlıklar amansızca
peşine düşünce...

Gönül borcundan icraya verilirsin,
aşkın haczedilir,
yıkılır dörtlüklerin,
dizi kanar dizelerinin,
umutların yere düşünce...

Yaşama dair her şeyi ertelemek zorunda kalırsın,
çaresizlik gölgesi
umut duvarlarına düşünce.

Pişmanlık korusu son konserini verir,
aklına ölüm düşünce.

Korkarsın!
ve işte o an anlarsın ki;
İnsan imkânsıza düşünce,
anlamını yitirir
yaşama dair her düşünce.

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Düşüncedeki Sen

Seni düşünmek, düşünce suçu,
kanunsuz kanun namına suçluyum.
Biliyorum,
seni düşünüyorum.

Kendimi ihbar ediyorum,
tutkuyla tutuklanıyorum,
yargısız infaz mahkemelerinde yargılanıyorum,
sorulan her soruya senin adınla cevap veriyorum,
seni düşünüyorum.

İleri bir tarihe...
Beş dakika sonraya alınıyor mahkemem.
Şah'ın piyonları karar için ara veriyorlar,
anlayacağın ince'leyip, sık dokunuyorlar.
Ve
Hak kelimesinden aldığı haksızlığını kullanıyor hâkim.
İdama mahkûm ediliyorum;
ama
korkmuyorum;
Çünkü bin yıldır sağlam kafaların,
çürük vücutlarda gizlendiğini işkencelerde öğreniyorum,
seni düşünüyorum.

Darağacına çıkarılıyorum,
son bir isteğin var mı diyorlar;
hiç bir istek son olsun diye söylenmez diyorum,
seni düşünüyorum.

Öldürüyorlar;
ama
ölmüyorum.
Toprağa karışıyorum,
eylül yağmurlarıyla eriyorum,
çamur oluyorum,
haziran güneşi ile kuruyorum,
kerpiç oluyorum,
kendi evinde misafir olanlara
ev sahibi olduklarını hatırlatıyorum,
seni düşünüyorum.

Anlayacağın,
onlar unutturmak için öldürdükçe,
ben hatırlatmak için yaşıyorum,
seni düşünüyorum.

Yıkıyorlar;
toprak oluyorum,
yakıyorlar;
ateş oluyorum,
vuruyorlar;
mermi oluyorum,

inadına inadına yaşıyorum,
seni düşünüyorum.

Ben,
dili bin yıldır dilimlenenlerin diliyim,
bin yıldır bedel verenleri şiirleştiren
dizelerin sahibiyim,
ondandır ki,
acını şiirleştiriyorum,
seni düşünüyorum.

Soğuk iklimlerin
sıcak çatışmalarında büyüyorum.
Hep vuruluyorum,
hep öldürülüyorum;
ama hiç ölmüyorum;
çünkü sevenler ölmez,
seni seviyorum.

TUTAK__ANKARA_ADANA_DÜZİÇİ

Mehdi Doğan Sayan

En Çok Az

"Sonunu düşünen kahraman olamaz."
diye bir şey olamaz;
çünkü sonunu düşünmeyen aptaldır
ve hiçbir aptal,
tarih sayfalarında kahraman olarak yer almamıştır.

Bilesin ki,
prensipte bir kavram yoktur,
hayat şartları vardır
ve
bu şartlara ayak uydurmak vardır.

Herkes ateşin nasıl yaktığından bahseder;
ama
aslında ateş en çok yanandır.
Çok aldattığını düşünen
bil ki,
en çok aldatılındır;
çünkü hayat en çok güleni,
en çok ağlatandır.

Gece ile gündüz aynı anda olmaz,
hiçbir doğru kuşku barındırmaz,
ondandır
ki,
en çok yemin barındıran söz,
en az inanılındır.
İnsanı kendine bağlayan koskoca bir sonsuzluk yani hayat,
aslında en büyük yalandır.

DÜZİÇİ_ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

En Zayıf Halka

Bil ki hayatındaki en zayıf halka benim.
Yarışmacı arkadaşlar beni,
elemeye çalışmayın, ben kendim giderim.
Yaşamak birazda kaçmaktır,
bilirim...
Sen de mi geliyorsun?
Yok, sen gelme,
sen kal!
Ben kendim giderim.
Bak arabada veriyorlar,
üstelik direksiyonu hidrolik,
anî dönüşler için...
Anlayacağın tam senlik...
Unutma,
arabayı almak istiyorsan en güçlü halka sen olmalısın,
hadi biraz daha gayret başarabilirsin.
Ben mi?
Yok, ben istemem,
taşlı köy yollarında
hidrolikli araba süremem.
Hem araba sana yakışır.
Niye mi?
Güzele ne yakışmaz ki değil mi?
Susuyorsun demek ki bana katılıyorsun.
Evet güzelsin,
istersen bütün yolları alt üst edersin
Ama...
Köy yolları hariç;
çünkü onlar taşlı,
öyle kolay gezinemezsin.
Neyse çok konuştuk,
reklâm arası bitti,
yönetmen uyarıyor:
Yarışma başlamak üzere diyor.
Sen git ben yönetmenle biraz konuşayım gelirim.
Biraz soluklansaydık, (yönetmene) diyorum.
Yayın akışı diye bir şey var, diyor.
Ben yarışmak istemiyorum, diyorum.
Öyleyse niye geldin, diyor.
Benim haberim yok annem getirdi, diyorum.
Beni enterese etmez, diyor.
Gitmek istiyorum, diyorum.
Olmaz, diyor.
Neden, diyorum.
Kurallar var, diyor.
Ama ben arabayı istemiyorum, diyorum.
Olsun sen istiyormuş gibi yap biz arabayı en güçlü halkaya veririz, diyor.
O kim, diyorum.
Kim, kim, diyor.
En güçlü halka...
Ha o mu?
O yarışmaya başlarken,

yarışmacı arkadaşlara başarılar dileyip,
sonra onları eleyen kişi, diyor.
Yani, diyorum.
Yani, en zayıf karakter...

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

İçimizdeki Hayvanı Yenemedik

Mezuniyet şiiri

Bir hız treni gibi geçti güzelim günler,
tutamadık.
Acımadan yaşam rayları alıp götürdü bizleri,
Durduramadık.
Oysa daha yeni yeni aynı istasyonda olduğumuzu anlamıştık
ve daha yenin yeni tanımaya başlamıştık birbirimizi,
tanıyamadık.

Belki sebepsiz,
belki yüreksiz;
bekli de nedensiz bir hikâyeydi bu ama yine de güzeldi.
Keşke okumayı bilseydik.
Okuyamadık.
Anlatmaya çalıştık anlatamadıklarımızı,
Anlatamadık.

Anladım ki,
aynı okyanusta aynı sona yol alan;
ayrı gemilerin,
ayrı ayrı ve vefasız yolcularıyız biz.
Birbirimizi sadece çaresizlik demirlerinin atıldığı,
yalnızlık limanlarında görür ve hatırlarız.

Oysa sonun ne kadar yakın olduğunu bir bilseydik,
ne çok yaşardık birbirimizi,
bilemedik,
kapıldık sonsuz hazların peşine
içimizdeki hayvanı yenemedik.

DÜZİÇİ

Mehdi Doğan Sayan

İkisine (Sevinç ve... ye)

Her ölümün bir acısı olmalı;
ama
her acıya bir ölüm sebebi gibi bakılmamalı,
gözler simsiyah olsa bile.

Her savaş bir haklı sebebe dayanmalı;
ama
her haklı sebep için savaşılmamalı,
sözler zehir zemberek olsa bile.

Her yenilgi bir şiirle avutulmalı;
ama
her avuntu bir yenilgi şiiri sayılmamalı,
dizeler diz üstü çökse bile.

her isyan bir suskunluğa dayanmalı;
ama
her suskunluk bir isyana dayandırılmamalı,
yargısız infaz olsa bile.

Her aşkta bir sevinç olmalı;
ama
her sevinç bir aşka sebep olmamalı,
şair öyle sansa bile.

DÜZİÇİ

Mehdi Doğan Sayan

İlk Yar'dım

Arada bir adım,
arada adın,
unutmak belki mümkün olurdu;
eğer kalmasaydı
arada
atılması imkânsız bir adım...

Sen prensipsizliğimsin.
Bilesin.

İnsan ölmeyi göze aldığı kadar yaşarmış.
Ben göze alamadım,
seni yaşayamadım.

Göz göze bakar
Anlar,
göz göze bakar
anlatır,
göz göze bakar
vazgeçer
ve
göz göze bakar
gözden geçer.

Hiç kimse sevilmedi.
Ve
sevilmeyecek senin kadar.
Çünkü
insan bir kere sever
ve sen ilk sevilensin,
gerisi ilk yar'adan kalma yarayı kapama çabasıdır.
Bilesin.

ADANA_ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

İnançsız Şiir (Barış Akarsu Anısına)

Gözlerinin ışığını söndürdü ya
karanlık gece,
artık güneşe inanmıyorum.

Sürmeni
al gözyaşlarıyla yıkadı ya
kahrolası Azrail,
artık meleklerle de inanmıyorum,
inanmakta istemiyorum.

TUTAK__ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Kayıp Aranıyor

Zozo'da,
düşen düşlerin mezrasında,
yeşil umutların mavi rüyasında,
bire dostluk veren Rastê Tarlasında,
kimsesizliğe akan Murat Nehri'nin sessiz akıntısında,
susamış anılara ağlayan Kanya Jêrênin su tasında,
yıldızların altındaki Lodların oyun dünyasında,
eski bir yağmurun ıslak hatırasında,
dili dilimlenen çocuğun
anadildeki bağırıışlarının uğultusunda,
kaybolan
çocukluğum aranıyor.

TUTAK__ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Kentli Çocuklar gelirdi Köyümüze

Küçüktük,
esmerdi düşlerimiz
kararmamışlardı daha.
Kentli çocuklar gelirdi köyümüze,
bir yenilmişlik kurşunu saplanırdı yüreklerimize.
Saçları parlak,
yüzleri beyaz çocuklar...

Küçüktük,
esmerdi düşlerimiz,
kararmamışlardı daha.
Kentli çocuklar gelirdi köyümüze,
bir hançer saplanırdı yüreklerimize,
bin yıllık bir heyecanla konuşurduk;
oysa hiçbir zaman tema etmezlerdi sözlerimize;
çünkü egemenlik kayıtsız şartsız onlarındı,
çünkü önemli olan ne anlattığın değil,
nasıl anlattığındı.

Çünkü onlar Türkçe biliyordu, biz de bilmediğimizi...

Büyüdük,
karardı esmer düşlerimiz.
Büyüdük,
büyüdükçe bir kirpik uğruna
gözistanlara sürüldük,
kesildi annelerimizin dilleri
Türkçe kara çarşafalara büründük.

Gereksiz sözcük kullanımından nezarete atıldık,
çıkardık sözcüğü,
ifadesiz kaldık.
Konuştuk,
konuştukça batırdık.
Sustuk.

Konuş dediler,
konuştuk beğenmediler.
Güldüler!
Sustuk.

Bir insanın sonradan öğrendiği bir şeye tam hakim olamayacağını,
ve herkesin en güzel kendi olabileceğini
anlatamaya çalıştık.
Anlatamadık.
Sustuk.

Konuşan bize alışmamışlardı;
çünkü susmuştuk,
çünkü sumaya alışmıştık.
çünkü bir aferin uğruna
beş para etmez bir rutubetli rütbeliye bile yaranmaya çalışmıştık;

Çünkü bin yıllık saygımız vardı devletanaya
ve yüz yıllık korkumuz babayasaya...

Aslında devletana da,
bizi doğurmadığını iyi biliyor;
ama git demiyor;
Çünkü seviyor bizi.
Çünkü soru yok.
Çünkü isyan yok.
Çünkü haykırma yok.
Çünkü çuvalları taşıyacak başka hamal yok.
Çünkü en değerli hizmetlere bile bir aferin den fazlası yok,
böyle olunca da
annesize anne çok...

Sen önceden şiir olduğunu unutan bir şarkı
ve aferinlere aldanan köle...

Bil ki,
bu adam hiç kelepçe taktırmadı ve taktırmayacak uyruğuna
ve hiç dizelerini satmadı,
ve de satmayacak
bir aferin uğruna.

TUTAK__ADANA__DÜZİÇİ__ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Malazgirt'e Hasret Yağacağız (Esra Ablama)

Ben biliyorum;

Sen doğarken doğan,
sen ağlarken, gülen
ve sen üzülürken, neşelenen;
bir çocuk var
yüzsüzlerin yüz bulamadığı
asil yüreğinde.

Sende bil ki
canım ablam,

Şimdi sen mutluluğa gittin ya;
artık meleklerle hasret kalacağız.
Eşecek bir ayrılık rüzgârı,
ağlayacağız
ve ağladıkça
kaplayacak yüreklerimizi şensizlik bulutları.
Malazgirt'e hasret yağacağız.

MALAZGİRT__ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Mevsim

Kışlar soğuk, çaresiz,
baharlar serin, kimsesiz,
yazlar sıcak ve sensiz...

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Milli Güvensizlik

Düşüncemiz gibi dar olan sınıfımızda
ölü bir sessizlik...
İçeri zili çalmıştı, herkeste bir tedirginlik...
Bin yıllık bir esaretle başkan bir dikkat çaktı,
sınıfın emektar duvarlarını titretti...
Okul Tutak Çok Programlı Lisesi
görünür de
ders Milli Güvenlikti.

Aradan birkaç saniye geçmeden içeriye sert bakışlı bir adam girdi,
bakışları asi,
kiyafetleri askeri,
nasihatleri sivildi.
Bugünkü konumuz savunma stratejisi dedi.
Sevindik,
çünkü biz doğduğumuzdan beri hep kendi sahamızda yenildik...

Bin yıllık bir hazla,
içeriye bir adam girdi,
kiyafetleri askeri,
sözleri sivildi.
Okul Tutak Çok Programlı Lisesi
ve şimdi anlıyorum ki,
ders Milli Güvensizlikti.

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Nedir Aşk? (Fecri ' ye)

Hüzünlüydü,
sanki sapsarı bir saç telinde boğulmaya hazırdı
düş kırıklarıyla dolu düşleri.

Uzaklara dalmıştı,
bir çift mavi gözden başka göz görmeyen
hayalleri gibi simsiyah gözleri...

Çaresizdi,
kararmıştı esmer düşleri
ve titriyordu,
kim bilir kaç kez kaç tuğla tutmuş, nasırlı yorgun elleri.

Yaklaştım,
oturdum masasına;
Feco dedim,
hüzünlüsün dedim.
Evet, dedi.
Sebep dedim,
sebepsiz dedi.
Sebepsiz olan ne dedim,
Üzüntüm, dedi.
O nasıl oluyor, dedim
Ask, dedi.
Peki, Ask nedir? Dedim.
Anlayamadım bir türlü, bilmiyorum, dedi.
Sanırım ben anladım, biliyorum, dedim.
Güldü:
Neymiş dedi?
Galiba sebepsiz hüzünlenmek, dedim.
Güldü:
Güldüğüne üzüldü,
Üzüldü, üzüldü...

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Nedir Hayat?

Elde ettiklerimiz mi unutturuyor
kaybettiklerimizi,
yoksa kaybettiklerimiz mi oluşturuyor
elde ettiklerimizi?
Belki de çaresizlikler sağlıyor,
başka çarelerimizi;
ya da biz bilmiyoruz,
hayattan neyi, niçin istediğimizi.
Kim bilir belki de...

Belki her şiiire seninle başlıyorum,
belki korkuyorum anlaşılmaktan,
belki ondandır üzerlerini örtüyorum sana dair sözlerin,
belki de örtülü sözleri de görüyordur,
bin yıldır sürme çekilen
kapkara gözlerin...
Kim bilir belki de...

Belki seni anlatmak istiyorum,
belki anlatamıyorum,
belki bırakmıyorlar,
belki kırıyorlar kalemimi,
belki çelme takıp düşürüyorlar,
belki kanıyor düşen dizelerimin dizleri,
belki de hiçbir zaman silinmeyecek bu düşmenin izleri.
Kim bilir belki de...

Belki başka bir ben olmadığı için
seviyorsun beni.
Belki ben bir başkası olmadığım için,
kaybettim seni.
Kim bilir belki de...

Belki bu da geçecek,
belki de geçmesine zaman yetmeyecek.

Herkes konuştu,
kimse bir şey anlatmadı.
Sen anlat;
ama
konuşmadan,
sadece gözlerime bak
ve
bana hayatı anlat,
susarak anlat,
belki de susarak anlatmaktır hayat.
Kim bilir belki de...

ANKARA__ADANA_DÜZİÇİ

Mehdi Doğan Sayan

Yağmur

Dışarıda yağmur,
içimde sen...
Nasıl yaşıyorsunuz
bir bilsen...

TUTAK

Mehdi Doğan Sayan

Yaşamak Seni...

Şiirlere,
bilinmezliği bildiren şiirlere...
Mısralara,
zoraki tercüman olmadan yazılabilen mısralara...
Dizelere,
dizleri kırılmamış dizelere...
Yazmak seni,
İşte budur yaşamak seni.

ANKARA

Mehdi Doğan Sayan

Yazsarısı

Yazsarısı hatıralarda bıraktım ellerini,
en can alıcı sayfası koparılmış,
bir roman gibi.
Ve gittin, yarım kaldım.
Gittin, ağladım.
Gittin, gitmenin ne demek olduğunu anladım.

Biliyor musun biz her şeyi,
hiçbir şey paylaşmadan yaşadık
ve
yaşadıklarımızı hiç konuşmadık;
çünkü konuşmak bize yasaktı,
konuşamazdık.
Anlarsın ya, kilit meselesi,
bitmeyen bir romanın en dramatik sahnesi...
Ve gittin.
romanı yarım bırakarak,
gittin, yanına beni alarak,
gittin
gözlerini üzerime salarak.

Giderken söylenmemiş sözler bıraktın;
çünkü sen her şeyi
susarak anlattın.
Ama
artık susmak yetmiyor,
bu sahipsiz yarayı;
artık şiirler bile avutmuyor.

Konuş,
birkaç cümlede olsa konuş,
susturulmadan...

Konuşmak gerek,
kaybedilmiş bir savaşta olsa,
hatıralarıyla barışmak gerek.
Susma...Konuş!
sebebini söyle,
neden bu sessizlik
ve
neden bu sensizlik?

...susuyorsun,
bakıyorsun; bakışların mülteci,
elimi tutuyorsun; el olmuş ellerin...
Hani nerde?
Nerede göz değmemiş gözlerin?

Bil ki
ilk ve son sızısı sensin,
bu
hiçbir ağrıkesicinin tesir edemediği,

yani ađrđka ağrıyan Ağrılı yüreğin
ve
bil ki
gizli öznesi sensin,
bu
kelimeleri çalınmış, sahipsiz cmlerin...
Ve
bil ki
sebebi sensin,
bu
kendini bilmez, serseri şiirlerin...

ADANA__DZİĞİ

Mehdi Doğan Sayan